

# РЕШЕНИЕ

№ 1206

гр. София, 12.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в**  
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Шишкова**

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4215** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 203 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

Образувано е по Искова молба на С. И. А. от [населено място], депозирана чрез пълномощник - адв. Ж. Ж., САК срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 2 и ал. 1 от ЗОДОВ, за обезщетение на причинени му в периода 08.01.2024 г. – 18.12.2024 г. неимуществени вреди в размер на 3 000 (три хиляди) лева, в резултат на задържане, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи, със Заповед рег. № 4337зз - 7 от 08.01.2024г. издадена от полицейски орган при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменена с Решение № 22945 от 03.12.2024 г. по НАХД № 277/2024 г. по описа на СРС, НО, 22 състав, влязло в сила на 18.12.2024 г. Претендират се законните лихви за забава, считано от 18.12.2024 г. до окончателното изплащане на присъденото обезщетение и направените разноски по делото.

В Исковата молба се твърди, че на 08.01.2024 г. около 07,30 ч. ищецът е управлявал личния си автомобил „Тойота“, модел РАВ 4“ с ДК [рег.номер на МПС] и при извършване на маневра „завой наляво“ на кръстовището на [улица]и [улица]е ударил пресичащ пешеходец. Веднага след съприкосновението спрял автомобила и установил контакт с пешеходеца. Предложил да го закара до ВМА, за да се установи има ли наранявания и нуждае ли се и от какъв вид лечение. С помощта на очевидец на случилото се ищецът успял да помогне на пострадалия пешеходец да стане от мястото на произшествието и да се придвижи до безопасно място в района. Междувременно, виждайки предприетите действия по преместване на пострадалия пешеходец,

друг очевидец на произшествието заявил, че е подал сигнал на спешен номер 112. Веднага след това ищецът, влязъл в автомобила и изчакал да пристигне екип на полицията.

На мястото на произшествието е извършена проверка за алкохол на водача на превозното средство – ищеца С. А., резултатът от която бил отрицателен. Въпреки това, служителите на КАТ го уведомили, че трябва да изчака, за да бъде проверен и за наркотични вещества. Междувременно, с екип на „Спешна помощ“ пострадалият пешеходец е транспортиран до ВМА. Около 13,30 ч. на место произшествието пристигнал втори екип на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който тествал ищеца С. А. с техническо средство „Drug Test 5000“. Тестът отчетел положителен резултат за „бензодиазепини“. Ищецът заявил, че приема лекарства за хипертония „нолипрен“, „небилет“, „аспирин“, а и болкоуспокояващи – „аулин“, „немизил“, „фладексин“, „парацетамол“. След отчетения положителен резултат служителите на полицията съпроводили ищеца до ВМА където са взети биологични проби – кръв и урина за химическо изследване, и е проведено медицинско изследване.

Със Заповед за задържане на лице рег. № 43373з-7 от 08.01.2024 г. издадена от полицейски орган - младши полицейски инспектор, ищецът С. А. е задържан, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, за времето от 13:45 ч. на 08.01.2024 г. до 18:00 ч. на 08.01.2024 г. в помещение за задържане в сградата на 04 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

В Исковата молба се твърди, че за периода на задържането с ищеца не са провеждани процесуално следствени действия и не му е повдигнато обвинение. Сочи се, че е уведомена Софийска районна прокуратура (СРП) за започнало разследване на престъпление по чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс – Досъдебно производство (ДП) 33/2024 г. по описа на 04 РУ – СДВР, пр. пр. 2162/2024 г. по описа на СРП – затова, че е управлявал моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния ред. Изложени са твърдения, че към момента на задържането ищецът е бил на 69 години, водил е скромен и обикновен начин на живот, който сериозно е се влошил в следствие на преживяния психически стрес от задържането. Сочи се, че всички роднини и познати са разбрали за задържането. Обърнато е внимание на хроничните заболявания, за които ищецът е приемал медикаменти и създаденото притеснение, че за времето на задържане е бил лишен от възможността да получи лекарствата, които е следвало да приема според предписано му лечение. Твърди се, че близките, роднините и познатите на ищеца са променили отношението си към него, приемайки, че „щом е бил арестуван е имало защо...“. Поставен е акцент върху обстоятелството, че наказателното производство е прекратено след изготвена експертиза във ВМА, която е изследвала доброволно дадена кръвна проба и е установила, че резултатът, отчетен от техническото средство „Drug Test 5000“ е грешен. Изложени са твърдения, че през периода от 10 месеца – от задържането до отмяната на заповедта с влязло в сила съдебно решение ищецът е изпитвал притеснения и стрес, които продължават и към момента на депозиране на исковата молба. Твърди се, че в информационните масиви на МВР се обработват личните му данни като „доведен извършител“, „установено лице“, „задържан по ЗМВР“ и при всяка проверка от служители на полицията това създава предпоставки да бъде възприеман като престъпник и човек с престъпни наклонности. Твърди се, че психическото напрежение се е отразило отрицателно на съня на ищеца, а недоспиването е отклонило прояви на агресия към близки и роднини, нежелание да общува с хора и да излиза от дома си. Отразено е, че постоянно е изпитвал чувство за вина, въпреки, че е бил сигурен, че резултатът от теста с техническото средство е грешен и той не следва да носи отговорност, но е изпитвал притеснение, че всички познати го гледат накриво. С позоваване на решения на ЕСПЧ - от 10.02.2011 г. по делото Р. срещу България - 18382/05 г. и по делото И. против България, в които се сочи, че липсата на доказателства за претърпени неимуществени

вреди и/или липсата на конкретизация относно външното проявление на тези вреди не е основание за отхвърляне на иска като недоказан, от съда се иска да приеме за доказана исковата претенция за неимуществени вреди както по основание, така и по размер.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Б. С., в Писмен отговор на исковата молба (л. 31 – л. 34) оспорва изцяло исковите претенции. Счита същите за неоснователни и недоказани. Поставя акцент върху обстоятелството, че от ищеца са предявени още две искиви молби за обезщетение на същото правно основание за вреди от наложените принудителни административни мерки по Закона за движение по пътищата – временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС и временното прекратяване на регистрацията на собственото му МПС. Застъпено е становище, че при липса на медицинска документация, установяваща здравословния и психически статус на ищеца непосредствено преди ПТП, респективно задържането, а и след този период - до предявяване на исковата молба, недопустимо е неимуществените вреди да бъдат доказвани със свидетелски показания. Сочи се, че вреди от такъв характер следва да бъдат установявани във времето посредством проследяване на цикличността и интензитета на развитието им, но не може да се приеме твърдяното настъпване на психологически травми, без да е извършено наблюдение на поведението на ищеца, както и да са проведени съответни на състоянието му медицински и психологически изследвания. При условията на евентуалност са изложени възражения за необосновано завишен и противоречащ на принципа на справедливост размер на претендираното обезщетение за неимуществени вреди. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца до минималния, предвиден в Наредбата за заплащане на адвокатската работа.

Ищецът не участва лично в проведените съдебни заседания. Процесуалният му представител – адв. Г. И., САК поддържа исковите претенции така както са предявени. Ангажира гласни доказателства за установяване на интензитета и характера на претърпените вреди от ищеца. Изразява становище за доказаност на предявените искиве както по основание, така и по размер. Моли съда да ги уважи изцяло. Претендира разноски съгласно представения Списък по чл. 80 от ГПК (л. 12 – л. 13).

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Б. С., поддържа становището, изразено в писмения отговор на исковата молба. Счита предявените искиве за недоказани и моли съда да ги отхвърли. Алтернативно излага съображения за значително завишен размер на претендираното обезщетение, който следва да бъде редуциран при спазване изискванията на чл. 52 от ЗЗД. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че исковите претенции са доказани и по основание и по размер, и следва да бъдат уважени.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на събраните по делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

На 08.01.2024 г. ищецът С. И. А., управлявайки собственото си МПС – лек автомобил „Т. РАВ4“, рег. [рег.номер на МПС] предизвикал пътно транспортно произшествие на кръстовището на [улица]и [улица]. За допуснато нарушение на чл. 119, ал. 4 от Закона за движение по пътищата – непропускане на пешеходец, му е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1196701 от 18.01.2024 г. (л. 52, л. 55-гръб и л. 112 НАХД № 277/2024г. по описа на СРС). В същия е отразено, че водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест – Дрегер 7510“ с фабричен № ARDM-0218 и поредна проба 2202, с резултат 0.00

промила, а в 13,45 ч. е изпробван и за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство Drag Test 5000 с фабричен № ARNJ-0002 и поредна проба № 140 с резултат положителен за бензодиазепини. Издаден е Талон за изследване № 0174353 за ВМА връчен на водача със 7 бр. стикери (л. 113 и л. 130 от НАХД № 277/2024г. по описа на СРС).

Издадени са и две Заповеди за прилагане на принудителни административни мерки – Заповед за прилагане на ПАМ № 100 от 08.01.2024 г. за наложена, на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, принудителна административна мярка – временно прекратяване на регистрацията на МПС рег. [рег.номер на МПС] , собственост на ищеца за срок от 6 месеца и отнемане на регистрационните табели и свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] (л. 53, л. 56 и л. 118 от НАХД 277/2024 г., СРС) и Заповед за прилагане на ПАМ № 101 от 08.01.2024 г. за наложена, на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на ищеца до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от 18 месеца (л. 54, л. 56-гръб и л. 114от НАХД 277/2024 г., СРС).

Със Заповед за задържане рег. № 4337зз -7 от 08.01.2024 г. издадена от полицейски орган при 04 РУ – СДВР (л. 14 – л. 15 и л. 26 от НАХД 277/2024 г., СРС) ищецът е задържан за времето от 13,45 ч. на 08.01.2024 г. до 18,00 ч. на 08.01.2024 г. Извършен му е личен обиск, на основание чл. 80 от ЗМВР (л. 16 и л. 27 от НАХД 277/2024 г., СРС), при който не са установени вещи и предмети, чието притежаване е забранено.

При условията на чл. 212, ал. 2 от НПК е започнато разследване за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК от разследващ полицай при 04 РУ – СДВР. Уведомена е Районна прокуратура – С. (л. 89 и л. 90 от НАХД 277/2024 г., СРС). С Постановление от 17.01.2024 г. водещият разследването старши разследващ полицай е назначил химическа експертиза (л. 100 от НАХД 277/2024 г., СРС), на която е възложил да изследва оставени на съхранение във ВМА иззети кръвна проба и урина, въз основа на издадения талон за медицинско изследване № 0174353 от 08.01.2024 г.

Ищецът е обжалвал всички издадени административни актове – заповедите за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП - пред Административен съд – София - град, а заповедта за задържане – пред Районен съд - София.

На 10.04.2024 г. е изготвено заключение на Съдебно химико-токсикологичната експертиза, назначена по ДП № 33/2024 г. по описа на 04 РУ - СДВР (л. 153 – л. 155 от НАХД 277/2024 г., СРС). Отразено е, че при извършено имуноаналитично изследване на кръвните проби иззети от ищеца е установен отрицателен резултат за амфетамин, метамфетамин, екстази, кокаин, тетраhydroканабинол/метаболити, опиати, метадон, барбитурати и бензодиазепени. При количествен анализ на кръвната проба за бензодиазепини също е отчетен отрицателен резултат, т. е. не са установени алпразолам, бромазепам, диазепам, нордазепам, клоназепам, лоразепам, мидазолам. Имуноаналитичното изследване на пробите от урина също са отчетели отрицателни резултати за амфетамин, метамфетамин, екстази, кокаин, тетраhydroканабинол/метаболити, опиати, метадон, барбитурати, бензодиазепини и трициклични антидепресанти. Посочено е, че при общия токсикологичен скрининг на пробата от урина са идентифицирани метаболити на лекарствени вещества – ацетилсалицилова киселина и периндоприл. Направен е категоричен извод, че нито едно от тези вещества и метаболитите им не проявяват ефект върху психиката на човек, включително и върху способностите за управление на МПС и работа с машини, и не са включени сред наркотичните вещества по Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсорите.

С Постановление от 16.04.2024 г. (л. 150 – л. 152 от НАХД 277/2024 г., СРС) наблюдаващият прокурор от Районна прокуратура – С., въз основа на заключението на Съдебно химико-

токсикологичната експертиза е приел, че липсват доказателства за извършено съставомерно деяние по чл. 343б, ал. 3 от НК и е прекратил, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, воденото наказателно производство. С постановлението е разпоредено да се върне на ищеца иззетият като веществено доказателство лек автомобил.

С Решения № 5334 от 16.05.2024 г. по административно дело № 691/2024 г. по описа на Административен съд – София - град (л. 180 – л. 184 от НАХД 691/2024 г., СРС) и № 17329 от 19.09.2024 г. по административно дело № 692/2024 г. по описа на Административен съд – София – град (л. 186 – л. 190 от НАХД 277/2024 г., СРС) са отменени и двете Заповеди за налагане на ПАМ по ЗДвП.

С влязло в сила на 18.12.2024 г. Решение № 22945 от 03.12.2024 г. по НАХД № 277/2024 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 22 състав (л. 194 – л. 197 от НАХД 277/2024 г., СРС) като незаконосъобразно издадена е отменена и Заповед за задържане № 4337зз-7 от 08.01.2024 г., издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, въз основа на която ищецът С. И. А. е бил задържан в периода 13,45 ч. на 08.01.2024 г. до 18,00 ч. на 08.01.2024 г.

В показанията на разпитания по искане на пълномощника на ищеца свидетел Н. Б. (л. 57-гръб) се сочи, че като съседи се познават с ищеца от деца, а и ходят често заедно за риба. Научил е за задържането от разказаното му от ищеца, както и че един от полицаите се е държал неуважително и дори подигравателно с него. Твърди, че случилото се, се е отразило изключително негативно на ищеца, защото други техни познати от квартала видимо променили отношението си към него. Не излизал от къщи, защото не искал да контактува със съседите си. Изпитвал сериозни затруднения при придвижването, защото не можел да ползва автомобила си, а трябвало да се грижи за 3 възрастни жени – майка си, тъща си и сестрата на тъщата му, които живеели в различни населени места извън С.. Споделял за изпитван страх да не влезе в затвора на тези години. В показанията на свидетеля не се твърди ищецът да е търсил специализирана психиатрична или психологична помощ, въпреки че се сочи, че е пиел лекарства за сън. Според свид. Б. ищецът С. А. бил в това необичайно състояние в продължение на 3 – 4 месеца.

В представената информация от ВПД директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи с писмо рег. № 328600 – 43398 от 04.07.2025 г. (л. 42) е отразено, че към 30.06.2025 г. в информационните фондове на МВР е установено, че се обработват лични данни на ищеца С. И. А. оотносно – „задържане от полицейски орган“ със Заповед рег. №7 от 08.01.2024 г. на отдел „Пътна полиция“ – СДВР, на основание чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР – извършил престъпление, по причина – употреба на наркотични вещества, задържан в 04 РУ – СДВР на 08.01.2024 г. в 13:45 ч., освободен на 08.01.2024 г. – 18:00 ч.

Така описаните релевантни за правния спор факти съдът прие за безспорно установени от събраните в настоящото производство доказателства.

Предявената искова претенция за обезщетение на неимуществени вреди е процесуално допустима и е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Вредите, чието обезщетяване се претендира са резултат на отменен по съответния ред индивидуален административен акт, съгласно изискванията на чл. 204, ал. 1 от АПК – Заповед за задържане на лице № 4337зз-7 от 08.01.2024 г. издадена от полицейски орган на 04 РУ – СДВР е отменена с влязло в сила на 18.12.2024 г. Решение № 22945 от 03.12.2024 г. по НАХД № 277/2024 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 22 състав.

Искът е предявен от активно легитимирана страна – адресат на отменения административен акт, срещу надлежен ответник – Столична дирекция на вътрешните работи, в чиято структура е служител административният орган, издал отменената заповед.

Не са изтекли предвидените в разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 б. „в“ от ЗЗД погасителни

давностни срокове. Според задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3 от 22.04.2005 г. по тълкувателно дело 3/2004 г. на ОСГТК на ВКС, началният момент на погасителната давност при иски за обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията е датата на влизане в сила на решението, с което се отменя унищожаван административен акт. Приведено към конкретиката на настоящия казус – 18.12.2024 г. (*исковата молба е депозирана на 23.04.2025 г.*).

Разгледана по същество исковата претенция е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда отговорност на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, осъществени при или по повод изпълнението на административна дейност. Отговорността на ответната администрация може да бъде ангажирана при кумулативното наличие на следните предпоставки : 1) незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице, 2) причинени вреди от имуществен и/или неимуществен характер, настъпили непосредствено след неправомерния резултат, 3) пряка причинна връзка между настъпилите вреди и незаконосъобразния акт, действие или бездействие.

Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца, а съдът следва да приеме за ненастъпили тези от тях, които са останали недоказани. Липсата на който и да е елемент от фактическия състав предполага неоснователност на исковата претенция. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презюмира от закона и затова в тежест на ищеца е да докаже кумулативно изискуемите предпоставки на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В настоящия казус безспорно е установена първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред с влязло в сила на 18.12.2024 г. Решение № 22945 от 03.12.2024 г. постановено по НАХД № 277/2024 г. по описа на СРС, НО, 22 състав (*л. 14 – л. 22 от делото и л. 194 – 197 от НАХД № 277/2024 г.*), административен акт – Заповед за задържане на лице рег. № 4337зз-7 от 08.01.2024 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, ищецът е бил задържан в помещение за временно задържане на лица в 04 РУ – СДВР за времето от 13:45 ч. на 08.01.2024 г. до 18:00 ч. на 08.01.2024 г.

Възприетите критерии в съдебната практика определят като непосредствени вредите, които следват противоправния резултат по време и място, а като преки – вредите, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на причинителя и настъпването им. Задържането, на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, е административна мярка за принуда, която има за правна последица временно ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето. Незаконосъобразното ограничаване на това право неминуемо е свързано с негативни преживявания, които се отразяват на емоционалното, физическото и психическото състояние.

В конкретния казус ищецът е бил задържан в продължение на 4 часа и 15 минути в помещение за временно задържане на 04 Районно управление на СДВР, което му е причинило силно притеснение, стрес и отрицателни емоции, породени от подозрението, че е употребил наркотични вещества, въпреки че е заявил на служителите на полицията, че приема лекарства за хипертония, заедно с обезболяващи, създаденото усещане, че е възможно да бъде наказан с лишаване от свобода на тази възраст, невъзможността да приеме назначената му терапия за установените хронични заболявания по време на задържането, което се е отразило неблагоприятно на физическото му състояние, проявената ирония и съмнение от органите на реда по отношение на установения положителен резултат при изследването с техническото средство за употреба на

наркотични вещества. Неоспорени от останалите доказателства по делото са показанията на свид. Б., че след задържането поведението на ищеца в продължение на 3 – 4 месеца е било видимо променено в негативен аспект – отслабнал е, отказвал е да контактува със съсед и приятели, защото се е чувствал неудобно и е изпитвал вина за случилото се, въпреки че е бил убеден, че резултатите от кръвните проби ще установят, че не е употребил наркотични вещества. Категорично установен е и твърденият от ищеца факт, че и към момента на депозиране на исковата молба личните му данни продължават да бъдат обработвани в информационните масиви на МВР като лице, задържано за престъпление по чл. 343б ал. 3 от НК, въпреки прекратеното наказателно производство и отменените административни актове, свързани с това задържане.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за доказан и вторият елемент от фактическия състав на обективната отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – настъпили неимуществени вреди за ищеца в резултат на отменения незаконосъобразен административен акт – Заповедта за задържане на лице, издадена от полицейски орган при СДВР. Безспорно е установена и причинно следствената връзка между установените вреди – стрес, унижение, усещане за произвол, лишаване от свободно придвижване, уронване на доброто име в обществото и отмененият административен акт.

Обезщетението, което се претендира има за цел да компенсира със съответния паричен еквивалент понеслия неблагоприятните последици, възникнали по време на прилагането на отменения незаконосъобразен административен акт. При определяне на размера приложима е разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съгласно § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Според константната съдебна практика „справедливостта“ не е абстрактно понятие и може да бъде изведена въз основа на конкретно установени обективни факти – вид, характер, степен на увреждането; обстоятелства, при които са настъпили вредите. Отчитайки периода на фактическо задържане – 4 часа и 15 минути, периодът, през който ищецът е продължил да бъде в неизвестност по отношение на резултата от започнатото на 08.01.2024 г. наказателно производство до прекратяване на разследването с постановлението на наблюдаващия прокурор от СРП от 16.04.2024 г. след изготвената Съдебно химическа-токсикологична експертиза, а и периодът до отмяната на заповедта за задържане с влязлото в сила на 18.12.2024 г. решение на СРС, включително продължаващото обработване на личните данни на ищеца на вече отпадналото правно основание, с оглед и на прекратеното наказателно производство, според настоящия съдебен състав поради сравнително не високия интензитет на неприятните преживявания, обезщетение в размер на 1 022,58 € (*хиляда двадесет и две евро и петдесет и осем евроцента*) с левова равностойност 2 000 (*две хиляди*) лева би съответствало напълно на принципа за справедливо обезщетяване на претърпените вреди, с оглед и на установената съдебна практика. За разликата до пълния предявен размер от 3 000 лева – искът като недоказан следва да бъде отхвърлен.

Доказана по основание е и акцесорната претенция за присъждане на законните лихви, съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Присъденото обезщетение в размер на 2 000 лева следва да се изплати заедно със законната лихва, считано от 18.12.2024 г. до окончателното изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, в тежест на ответника следва да се възложи и заплащането на направените разноски от ищеца за държавна такса в размер на 5,11 € (*пет евро и единадесет евроцента*) с левова равностойност 10 (*десет*) лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 204,52 € (*двеста и четири евро и петдесет и два евроцента*) с левова равностойност 400 (*четиристотин*) лева, съразмерно на уважения размер на исковата претенция и представените доказателства за платено адвокатско възнаграждение (*договор за процесуално представителство, правна защита и съдействие от 23.04.2025 г. – л. 12*).

На ищеца, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, следва да бъде възложено заплащането на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на ответника. При определяне на размера, в близък до средния предвиден в разпоредба на чл. 24, предл. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ – 138,05 € (*сто тридесет и осем евро и пет евроцента*) с легова равностойност 270 (*двеста и седемдесет*) лева, съдът отчете процесуалната активност, фактическата и правна сложност на казуса, поради което съобразно отхвърлената част на иска, ищецът следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 46,02 € (*четиридесет и шест евро и два евроцента*) с легова равностойност 90 (*деветдесет*) лева.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

## **Р Е Ш И :**

**ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. И. А., ЕГН [ЕГН], основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 1 022,58 € (*хиляда двадесет и две евро и петдесет и осем евроцента*) с легова равностойност 2 000 (*две хиляди*) лева – обезщетение на причинени му в периода 08.01.2024 г. – 18.12.2024 г. неимуществени вреди, в резултат на незаконното му задържане, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи, със Заповед рег. № 4337зз - 7 от 08.01.2024г. издадена от полицейски орган при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменена с влязло в сила на 18.12.2024 г. Решение № 22945 от 03.12.2024 г. по НАХД № 277/2024 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 22 състав, ведно със законните лихви, считано от 18.12.2024 г. до окончателното изплащане на присъденото обезщетение.

**ОТХВЪРЛЯ** предявения иск от С. И. А., ЕГН [ЕГН], срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за разликата от 511,29 € (*петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента*) с легова равностойност 1 000 (*хиляда*) лева до пълния предявен размер от 1 533,88 € (*хиляда петстотин тридесет и три евро и осемдесет и осем евроцента*) с легова равностойност 3 000 (*три хиляди*) лева като НЕДОКАЗАН.

**ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. И. А., ЕГН [ЕГН], основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, направените разноски за държавна такса в размер на 5,11 € (*пет евро и единадесет евроцента*) с легова равностойност 10 (*десет*) лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 204,52 € (*двеста и четири евро и петдесет и два евроцента*) с легова равностойност 400 (*четиристотин*) лева, съразмерно на уважения размер на исковата претенция и представените доказателства за платено адвокатско възнаграждение.

**ОСЪЖДА** С. И. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, сумата от 46,02 € (*четиридесет и шест евро и два евроцента*) с легова равностойност 90 (*деветдесет*) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: